

Sygn. akt IV K 268/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Renata Kocot

w obecności Prokuratora: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2016 r.

sprawy **K. O.**

syna D. i G. z d. P.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 lutego 2016 r. w W., przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do dźwigu osobowego nr 3, poprzez wyrycie na nich symbolu, powodując straty w wysokości 7.674,19 PLN na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej K. 22 w W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonego **K. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 16 lutego 2016 r.;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej Wspólnoty Mieszkaniowej K. 22 w W. kwoty 7.674,19 zł (siedmiu tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery złote i dziewiętnaście groszy);

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/174/16/P pod poz. 1 (k. 24) zwraca uprawnionemu S. J.;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 268/16

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, iż wniosek dotyczy sporządzenia uzasadnienia do wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k., Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

K. O. został oskarżony o to, że w dniu 8 lutego 2016 r. w W., przy ul. (...), dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do dźwigu osobowego nr 3, poprzez wyrycie na nich symbolu, powodując straty w wysokości 7.674,19 PLN na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej K. 22 w W., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd uznał, iż okoliczności czynu i wina oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości i w związku z tym wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionego z oskarżonym wymiaru kary i środka kompensacyjnego zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawa oskarżonego, który przyznał się do winy, wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Należy w pierwszej kolejności podnieść, że na podstawie art. 288 § 1 k.k. odpowiada ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. W art. 288 § 1 k.k. określającym przestępstwo niszczenia cudzej rzeczy ustawodawca przewidział trzy sposoby zabronionego zachowania. Czyn sprawcy może polegać na niszczeniu cudzej rzeczy, uszkadzaniu lub czynieniu rzeczy niezdatną do użytku. Niszczenie oznacza takie oddziaływanie sprawcy na rzecz, które powoduje jej całkowite zniszczenie lub taką zmianę jej właściwości, że nie nadaje się ona do użytku zgodnego z jej przeznaczeniem. Uszkodzenie rzeczy polega na naruszeniu lub częściowym zniszczeniu rzeczy, które powoduje ograniczenie jej właściwości użytkowych lub przeznaczenia. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na pozbawieniu rzeczy możliwości normalnego funkcjonowania (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, s. 520). Warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo określone w art. 288 k.k. jest wystąpienie szkody majątkowej. W przypadku czynu określonego w art. 288 k.k. szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę *damnum emergens* i *lucrum cessans* (M. K., Z prawnokarnej problematyki graffiti, Prok. i Pr. z 2001 r. nr 2, s. 78). Przestępstwo to ma charakter skutkowy. Strona podmiotowa charakteryzuje się umyślnością zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego (tak: M. Szwarczyk, Komentarz do art. 288 Kodeksu karnego, LEX).

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony K. O. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k., albowiem uszkodził drzwi wejściowe do dźwigu osobowego nr 3, poprzez wyrycie na nich symbolu litery (...) umieszczonego w narysowanym przez niego kole. Tym samym częściowo zniszczył rzecz, która nie stanowiła jego własności. Powyższe w sposób jednoznaczny wynika z zeznań S. J. (k. 1-2), dokumentacji fotograficznej (k. 5), wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie przyznawał się do winy (k. 17, k. 39, k. 61), protokołu oględzin rzeczy (k. 20-23). Jednocześnie w wyniku działania oskarżonego pokrzywdzony poniósł szkodę majątkową w wysokości 7.674,19 zł, co wynika z dowodów z dokumentów (k. 25-26). Zachowanie oskarżonego stanowiło zatem przestępstwo, a nie wykroczenie, albowiem szkoda powstała w wyniku jego działania zdecydowanie przekroczyła $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, o której mowa w art. 124 § 1 k.w. Żadnych wątpliwości nie budzi również okoliczność, iż K. O. działał umyślnie.

Z wszystkich wyżej wymienionych przyczyn Sąd uznał zatem, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 288 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd uznał za okoliczność łagodzącą przyznanie się oskarżonego do winy oraz gotowość naprawienia wyrządzonej szkody (k. 17), a także jego dotychczasową niekaralność (k. 54). K. O. złożył wniosek o skazanie go i wymierzenie kary oraz środka kompensacyjnego uzgodnionego z Prokuraturą w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał znaczny rozmiar wyrządzonej szkody, a także działanie z wyjątkowo niskich pobudek, mające charakter niczym nieuzasadnionego wandalizmu, działania antyspołecznego. Istotna jest również okoliczność, że oskarżony uszkodził rzecz będącą częścią nieruchomości wspólnej, z której korzysta szereg osób, co wpływa na ocenę społecznej szkodliwości czynu.

Biorąc pod uwagę ww. okoliczności Sąd rozważył kwestię wymiaru kary, jaka powinna być wymierzona oskarżonemu za popełnione przestępstwo. Sąd uznał, iż wymierzona K. O. kara 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem

wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, przy zastosowaniu art. 37a k.k., jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, i spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., jak również będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności będzie stanowić wystarczającą, a zarazem konieczną ostrzeżenie na przyszłość.

Na poczet orzeczonej kary Sąd, zgodnie z art. 63 § 1 i 5 k.k., zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 16 lutego 2016 r. (k. 8).

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. oraz zgodnie ze złożonym wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 7.674,19 złotych, stanowiącej koszt naprawy zniszczeń wyrządzonych w wyniku przestępstwa.

Dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych na k. 24 Sąd zwrócił, w myśl art. 230 § 2 k.p.k., osobie uprawnionej.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k., uznając, że sytuacja finansowa oskarżonego, który pracuje i nie posiada żadnych osób na utrzymaniu, pozwoli mu na uiszczenie kosztów sądowych.